

РЕШЕНИЕ

№ 3978

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.А

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.А Гражданско дело №
20231110142059 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Постъпила е искова молба на С. Ц. Д., с която предявява срещу „Т.С.“ ЕАД осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. III от ЗЗД за заплащане на сумата 3807,95 лв., представляваща сума, събрана в хода на изп. дело № 2013***0400956 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № *** на КЧСИ, образувано въз основа на изпълнителен лист от 22.01.2013 г., издаден по ч. гр. д. № 9985/2012 г. по описа на СРС, 86-ти състав, при отпаднало основание – погасено право на принудително изпълнение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 27.07.2023 г., до окончателното изплащане на вземането.

В исковата молба са изложени фактически твърдения, че по иск на ищцата срещу ответника е постановено решение по гр. дело № 55403/2021 г. по описа на СРС, съгласно което е признато за установено, че не дължи сумите по изпълнителен лист от 22.01.2013 г. по гр. д. № 9985/2012 г., СРС. Поддържа, че сумите, събраните в хода на принудително изпълнение по изп. дело № 956/2013 г. по описа на ЧСИ Я., с рег. № ***, образувано по изпълнителния лист, са без основание и поради настъпила перемпция на 23.07.2015 г. на изп. дело и погасено право на принудително изпълнение.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е подал отговор, с който оспорва иска по основание и размер с доводи, че събраните суми са доброволно платени от ищцата-длъжник по изпълнителното дело, поради което всяко плащане е прекъсвало давностния срок и е налице отказ от изтеклата давност. Предвид това не подлежат на връщане, като в противен случай е налице заобикаляна на закона – чл. 118 от ЗЗД.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235,

ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа страна следното:

От изп. дело № 2013***0400956 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № *** на КЧСИ, се установява, че същото е образувано с разпореждане на ЧСИ Я. от 08.03.2013 г. по молба на ответника „Т.С.“ ЕАД от 01.03.2013 г. и въз основа на издаден в полза на последния срещу ищцата С. Ц. Д. изпълнителен лист от 22.01.2013 г. по гр. д. № 9985/2012 г. на СРС, 86 състав, за следните суми: 5 055,49 лв. – главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от м.02.2007 г. до м.04.2011г., ведно със законната лихва от 22.05.2012 г. до окончателното изплащане; 1 072,33 лв. – мораторна лихва за периода от 31.03.2007 г. до 11.05.2012 г., както и 222,56 лв. – разноски по делото, а именно: 122,56 лв. държавна такса и 100,00 лв. възнаграждение за юрисконсулт. Видно от молбата на „Т.С.“ ЕАД за образуване на изпълнително дело, същият е направил искане да бъдат признати като разноски в изпълнителното производство заплатените от него такси и юрисконсултско възнаграждение, като с разпореждане на ЧСИ Я. от 08.03.2013 г. същият определил юрисконсултско възнаграждение на вискателя в размер на 352,00 лв. Видно от платежно нареждане от 27.02.2013 г. вискателят е платил по сметка на съдебния изпълнител авансово държавна такса в размер на 108,00 лв. Установява се, че е извършено проучване на имуществото на длъжника, изпратена му е покана за доброволно изпълнение, получена от последния на 18.07.2013 г., а на 23.07.2013 г. е наложена възбрана върху собствения на длъжника недвижим имот – апартамент № 10, находящ се в *****. От преводните нареждания, находящи се в изпълнителното дело, се установява, че по него регулярно са били извършвани плащания от длъжника, като това обстоятелство се потвърждава и от издадената от съдебния изпълнител по искане на длъжника счетоводна сметка изх. № 39898/01.09.2021 г., съгласно която постъпилите по изпълнителното дело суми възлизат в общ размер на 4 270,00 лв., от които за вискателя е сумата в размер на 3 807,95 лв. Видно от преводните нареждания по делото, първото плащане е извършено на 12.08.2015 г., а последното – на 17.06.2021 г. По искане на ответника, на основание чл. 186 ГПК, от ЧСИ С.Я. е изискана справка за това какви суми са постъпвали по изп. дело № 2013***0400956, има ли доброволни плащания (не са в резултат на принудително изпълнение) от длъжника и за какво са разпределени. По делото е постъпила изисканата справка, от която се установява, че С. Ц. Д. е погасявала задълженията си по изпълнителното дело само чрез доброволни вноски по сметка на съдебния изпълнител, които са в общ размер на 4 270,00 лв. и са разпределени, както следва: 108,00 лв. – авансово платени такси по ТТРЗЧСИ; 100,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение за водене на гр. дело; 352,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение за водене на изп. дело; 222,56 лв. – съдебни разноски; 1 072,33 лв. – мораторна лихва; 1 953,06 лв. – частична законна лихва; 362,85 лв. – пропорционална такса по т. 26 по ТТРЗЧСИ и 99,20 лв. – обикновени такси по ТТРЗЧСИ.

С решение № 1751 от 07.03.2022 г. по гр. д. № 55403/2021 г. по описа на СРС, 173-ти състав, постановено между същите страни, е признато за установено на основание чл. 439 ГПК, че С. Ц. Д. не дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата от 5 055,49 лв. – главница за доставена топлинна енергия за периода от м.02.2007 г. до м.04.2011г., ведно със законната лихва от 22.05.2012 г. до окончателното изплащане, сумата от 1 072,33 лв. – лихва за забава за периода от 31.03.2007 г. до 11.05.2012 г., както и сумата от 222,56 лв. – съдебни разноски, за които суми на 22.01.2023 г. по ч. гр. д. № 9985/2012 г. на СРС, 86-ти състав е издаден изпълнителен лист и за събирането на които е образувано изпълнително дело № 2013***0400956 по описа на ЧСИ Я., с рег. № *** на КЧСИ, поради изтекла погасителна давност. Срещу решението на първоинстанционния съд ответникът

„Т.С.“ ЕАД е подал въззивна жалба, по която е било образувано в. гр. д. № 4675/2022 г. по описа на СГС, въззив. IV-Д състав. С решение № 4120 от 21.07.2023 г. по посоченото в. гр. д. въззивната инстанция е потвърдила изцяло първоинстанционното решение. Въззивният съд е приел, че изпълнителното дело е прекратено на 23.07.2015 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради т.нар. перемпция, а погасителната давност за вземанията по изпълнителния лист е изтекла на 26.06.2020 г. Между страните не се спори, че решението на СГС е влязло в законна сила, като това обстоятелство се установява и от служебно извършената от съда справка. С постановление от 19.08.2021 г. ЧСИ Я. е прекратил производството по изп. дело № 2013***0400956 на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Предмет на делото е осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. III от ЗЗД. В доказателствена тежест на ищеца е да установи, че процесната сума е постъпила в имуществения комплекс на ответното дружество в резултат на принудителното изпълнение и че със сила на пресъдено нещо по отношение на ответника по настоящият иск е признато за установено, че ищцата не дължи паричното вземане. В тежест на ответника е да установи, че е заплатил претендираното парично вземане или е налице основание за задържане на получената сума.

От събраните писмени доказателства се установява, че в полза на ответника е бил издаден изпълнителен лист от 22.01.2013 г. за вземания, за принудителното събиране на които по негова молба от 01.03.2013 г. срещу ищцата е било образувано изпълнително дело № 2013***0400956 по описа на ЧСИ Я.. Впоследствие, с влязло в сила съдебно решение, постановено между същите страни, е било признато за установено, че ищцата не дължи на ответника сумите, за които е бил издаден изпълнителният лист. С влизане в сила на решението по отрицателния установителен иск за недължимост на суми, предмет на издаден изпълнителен лист, отпада основаниято, на което тези суми се събират по принудителен ред в хода на образуваното изпълнително производство. Тези суми подлежат на връщане по предявен иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД. С влизането в сила на решението по чл. 439 от ГПК, с което отрицателния установителен иск е уважен, със сила на пресъдено нещо е установено в отношенията между страните, че сумите, предмет на изпълнителния лист от 22.01.2013 г. по ч.гр.д. № 9985/2012 г. на СРС, 86 състав, не се дължат поради релевираното от С. Ц. Д. възражение за погасяването им по давност. Този въпрос не може да бъде пререшаван в настоящото производство на основание чл. 299, ал.1 ГПК. Ето защо, събраната на отпаднало основание сума по изп. дело № 2013***0400956 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № *** на КЧСИ, преведена в полза на вискателя, е събрана при отпаднало основание и следва да бъде върната на длъжника. Предвид обстоятелството, че недължимостта на вземанията по изпълнителен лист от 22.01.2013 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2013***0400956 по описа на ЧСИ Я., е установена с влязло в сила решение, което съгласно чл. 297 ГПК е задължително както за съда, който го е постановил, така и за всички съдилища (в това число настоящия), учреждения и общини в Република България, съдът приема, че принудително събраните в хода на изпълнителното производство суми подлежат на връщане на ищцата. Настоящият съдебен състав не споделя доводите на ответника, че внесените от длъжника суми по изпълнителното производство не подлежат на връщане, доколкото същите не били събрани принудително, а се касаело за доброволно плащане на задълженията от страна на длъжника. Безспорно, в конкретния случай е било налице висящо изпълнително производство, по което са постъпвали плащания от длъжника (ищец в настоящото производство), които според настоящия съдебен състав не могат да се считат за доброволни такива след като са извършени по вече образувано

изпълнително производство и то извън срока за доброволно изпълнение. Фактът, че сумите не са събрани по някой от процесуалните способы на принудителното изпълнение, а са внесени от длъжника, не променя характера на плащанията – като такива, извършени в принудителното изпълнение. Предвид това, доколкото плащанията са по образувано изпълнително производство, не може да се говори за доброволно погасяване на задължение, респ. за отказ от изтекла в полза на длъжника погасителна давност, поради което доводите на ответника в противния смисъл са неоснователни (виж Определение № 50358/26.05.2023 г. по т.д. № 1496/2022 г. по описа на ВКС, I т.о.). Постъпилите плащания по изпълнителното дело не са извършени доброволно по смисъла на задължителните разяснения по т. 13 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. ддело № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК. Според тези разяснения под „доброволно погасяване на вземането“ се имат предвид плащания от длъжника на кредитора (без сумите първоначално да са постъпили по сметката на съдебния изпълнител), както и осъществено погасяване чрез други погасителни способы – прихващане, даване вместо изпълнение, опрощаване, какъвто настоящият случай категорично не е. Ето защо събраните по изпълнителния лист вземания, които съгласно представената по делото справка на ЧСИ възлизат на 3247,95 лв. (222,56 лв. – съдебни разноски; 1 072,33 лв. – мораторна лихва; 1 953,06 лв. – частична законна лихва) подлежат на връщане на длъжника.

На следващо място изяснява се, че освен вземанията по изпълнителния лист в размер на 3247,95 лв., в полза на вискателя по изпълнителното дело били разпределени и следните разноски: 108,00 лв. – авансово платени такси по ТТРЗЧСИ; 100,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение за водене на гр. дело и 352,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение за водене на изп. дело. Съгласно чл. 79, ал. 1 ГПК, разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато: делото се прекрати на основание чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство (т.1), изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда (т.2) или разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способы, които не са приложени (т. 3). От разпоредбата на чл. 79, ал. 1 ГПК следва, че разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати съгласно чл.433 ГПК, в това число при влязло в сила решение, с което е уважен иск по чл. 439 или 440 ГПК, какъвто е настоящият случай. При това е налице основание за отпадане на отговорността на длъжника за направените разноски по изпълнението, тъй като се установи, че образуваното от ответника срещу ищцата изпълнително дело е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Следователно разноските за обикновените такси по изпълнението в размер на 108,00 лв., съгласно представената по делото справка на ЧСИ, са дължими от вискателя по аргумент от противното на чл. 79, ал. 1 ГПК, а не от ищцата в качеството ѝ на длъжник по изпълнителното производство. В тази хипотеза, при влязло в сила решение по чл. 439 ГПК, разноските по изпълнението не могат да останат за сметка на длъжника, а следва да се възложат в тежест на вискателя. С принудителното събиране на разноските от длъжника последният обеднява, тъй като същите реално са платени от него, без да са дължими по аргумент от чл.79, ал.1, т. 1 ГПК. Вискателят без основание се обогатява със спестяването на тази сума, събрана от длъжника като разноски по изпълнението, тъй като в крайна сметка той следва да понесе тежестта за плащането ѝ на съдебния изпълнител. По аналогични съображения длъжникът не дължи и юрисконсултско възнаграждение в изпълнителното производство в размер на 352,00 лв. Освен това, от събраните по делото писмени доказателства се установява, че с извършените от длъжника плащания са били погасени веднъж съдебни разноски в общ размер на 222,56 лева, която сума включва държавна такса в размер на

122,56 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева, присъдени с изпълнителния лист от 22.01.2013 г. по гр.д. № 9985/2012 г. по описа на СРС, 86 състав, въз основа на който е било образувано изп. дело № 2013***0400956 по описа на ЧСИ Я., а отделно от тази сума била погасена сумата от 100,00 – юрисконсултско възнаграждение за водене на гр. дело, което се явява погасяване на едно и също задължение втори път, поради което също следва да бъде възстановена на длъжника. С тези съображения съдът намира, че предявеният осъдителен иск за заплащане на сумата от 3807,95 лв. е доказан по основание и размер и следва да бъде уважен изцяло. Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на искова молба до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът трябва да заплати на ищеца сторените деловодни разноски за сумата 152,32 лв. за платена държавна такса.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на С. Ц. Д., с ЕГН:*****, с адрес:*****, на основание чл. 55, ал. 1, пр. III от ЗЗД, сумата 3807,95 лева, представляваща парично задължение платено на отпаднало основание – погасено право на принудително изпълнение, удостоверено в изпълнителен лист от 22.01.2013 г., издаден по ч. гр. дело №9985/2012 г. по описа на СРС, в хода на принудително изпълнение по изпълнително дело №2013***0400956 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № *** на КЧСИ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 27.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на С. Ц. Д., с ЕГН:*****, с адрес:*****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 152,32 лева – съдебни разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____